

Jesaja 44:3-5

3. Want Ik zal water gieten op de dorstigen, en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, en Mijn zegen op uw nakomelingen.

4. En zij zullen uitspruiten tussen in het gras, als de wilgen aan de waterbeken.

5. Deze zal zeggen: Ik ben des Heeren; en die zal zich noemen met den naam van Jakob; en gene zal met zijn hand schrijven: Ik ben des Heeren, en zich toe noemen met den naam van Israel.

1 belijdenis 2 belofte

Gemeente, doopouders,

Je denkt wel eens vooruit. Vandaag sta je met je kindje aan het doopvont. Maar hoe zal het verder gaan? Je hoopt dat je kindje en lang en gezond leven mag ontvangen. Dat er een dag komt waarop het van de basisschool afgaat. Een dag waarop het zijn of haar diploma haalt van voortgezet onderwijs. Een dag waarop het trouwen zal. Dat klinkt nu nog allemaal ontzettend ver weg, maar je hoopt er wel op. Maar welke dag hoop je nu het meest op? Zou dat niet zijn dat er een dag mag komen waarop hij of zij openbare geloofsbelijdenis zal afleggen? En dan echt, omdat het vanuit het hart komt. Een mooiere dag is er toch niet denkbaar? Groter vreugde. En geen groter verdriet dan wanneer die dag maar niet komt, omdat het innerlijk vervreemd is.

1 belijdenis

Daar gaat het over in het tweede deel van onze tekst. Eerst in beeldspraak. Zij zullen uitspruiten tussen in het gras. Je ziet een grasveldje voor je. Dat zijn zeg maar alle anderen mensen. Allemaal grassprietjes. En hoe ben jij daar nou in? Ben je als een groene grasspriet? Ja, die valt niet op. 1, 10 of 100 grassprietjes meer of minder merk je heus niet in een grasveld. Zijn wij zo iemand, een groene grasspriet die niet opvalt? Als ze geen van allen bidden voor het eten in de kantine, dan doe jij het ook niet. En als ze alleen bidden maar niet danken, dan doe jij het ook zo. Op jv midweek praat je best mee over de preek en de Bijbelstudie. En op schoolplein praat je weer mee over de Champions League. Een groene grasspriet die niet opvalt. Die zich overal aanpast aan wat daar normaal lijkt te zijn.

Onze tekst heeft het over andere mensen. Zij zullen uitspruiten tussen in het gras. En paardenbloem tussen in het gras. Die zie je, die valt op. Ja, zelfs een wilg aan de waterbeken. Zoals hier op de Kosterdijk of het Westeinde. Een wilg, het zal waarschijnlijk een soort populier zijn

geweest. Die 8 tot 10 meter hoog kan worden. Ja, die zie je niet over het hoofd, die valt wel op. En aan de waterbeken staat hij er fris en groen bij. Dus iemand die wel opvalt. Die wel bidt en dankt als niemand anders het doet. Die wel wegloopt als iemand een erotisch filmpje laat zien. Die wel laat merken dat vloeken pijn doet. Die wel laat merken dat hij naar de kerk geweest is en dat heerlijk vond. Die wel het opneemt voor de zondagsrust en voor bescherming van het leven. Die, ook op het schoolplein van de Driestar, het wel over Jezus durft te hebben. Dat valt op. Dat is een paardenbloem tussen in het gras, dat is een wilg, een populier aan een waterbeek.

Dat is natuurlijk heel goed om me af te vragen: ben ik zo? Ben ik een groene grasspriet of door genade een paardenbloem in het gras? Die op durft te vallen, die het verschil durft te maken, die ervoor uit durft te komen? Zijn wij als ouders zo? Welk voorbeeld geven wij?

En dan staat het in vers 5 zonder beeldspraak. Dan gaat om mensen die zeggen: ik ben des HEEREN. Die dat belijden. Openlijk. Ik ben van de HEERE. En ik ben daar zo gelukkig mee geworden. Zo dankbaar, zo verwonderd. Ik ben van de God van mijn Doop. De HEERE Die mij verzorgt en leidt. Die mij verzoent en rechtvaardig voor God stelt. Die mij vernieuwt en vreugde geeft om Hem te dienen en haat en strijd tegen de zonde. Verzorg me en leid mij als Uw kind. Verzoen mijn schuld, mijn grote schuld. Vernieuw mijn hart met haat tegen de zonde en liefde tot Uw geboden. Daar ben ik goed mee af, dat is het hoogste geluk en de zaligheid. Ik ben des HEEREN. Ik ben van de HEERE, door Zijn verbond en door de overgave van mijn hart.

En daarom ben ik ook voor de HEERE. Laat heel mijn leven voor Hem zijn. Hem alleen te dienen. Alle dingen van mijn leven, mijn werk, mijn hobby, mijn sport, mijn media gebruik, op zo'n manier dat ze Hem voorop en centraal laten staan en als dat niet gaat, dan moet het uit mijn leven weg. En ik ben voor Hem, om te leven zoals Hij dat vraagt en wil. Ik ben des HEEREN! En dat is mijn hoogste levensvreugde. Wat Paulus eens zei: Wiens ik ben en Die ik dien. Van Hem te zijn en voor Hem te leven.

En zij zullen zich noemen met de naam van Jakob, Van Israel. Je ziet wel eens jongens met een naam op hun shirtje, van een profvoetballer. Lijkt me beter van niet, ouders, maar niet toestaan. Daarmee laat je dan zien, die vind ik geweldig, ik zou ook wel iets erop willen lijken. Ik bewonder hem. Beetje jaloers op. Maar zij zullen zich noemen met de naam van Jakob, van Israel. Want die heeft een God. Jakobs God, Israels' God. Dat is om jaloers op te zijn. Dat is het mooiste, Jakobs God ook mijn God.

En ze zullen schrijven staat er. Wij schrijven zowat niet meer. We sturen berichtjes. En die kun je zo weer wissen met delete of backspace. Maar schrijven kun je moeilijker uitvegen. En zeker vroeger, toen schrijven inkerven was. Zoals je op een kerkbank zou kunnen doen maar natuurlijk niet mag doen. Want dat krijg je er niet meer uit, dat blijft. Dus als je schrijft dat je van en voor de HEERE bent, dan geef je te kennen dat dat vast ligt, voor heel je leven.

Dat is belijdenis doen. Je hebt je hoogst geluk gevonden in God. Van Hem te zijn, voor Hem te leven. Jakobs God te hebben en te kennen. Voor nu en voor altijd. Herkent u dat? Herken je dat? Wie God kent is gelukkig met God. Niemand kent God en beleeft daar geen vreugde aan, is daar niet gelukkig mee. Wie God kent verlangt Hem te dienen, nu en in alles en altijd. Herken je dat? Of heb je belijdenis gedaan voor vorm? Of deed je belijdenis in onoprechtheid?

Doopouders, als dat je diepste wens is voor je kindje, laten we dan zelf een voorbeeld zijn. Een voorbeeld ervan dat de HEERE het hoogste goed is. Dat Hem te kennen zo gelukkig maakt. Zo'n verlangen geeft om Hem te dienen. Dat het dienen van de HEERE liefdedienst en vreugdedienst is, van binnenuit. Vreugde om Hem te kennen, verlangen Hem te dienen, verwondering over Zijn dienst. Is er die? Dat is één vraag. Is er die? Kennen we zelf de HEERE en de vreugde in Hem?

En een volgende vraag is: is die vreugde er dagelijks? Die verwondering, dat verlangen? Als het kloppend hart van de opvoeding en heel de godsdienst van ons leven en ons gezin? Niet vanzelf. Want ons hart loopt vanzelf leeg. Gisteren was je vol verlangen en vreugde en vandaag is het weer weg. Ons hart heeft dagelijks brandstof nodig. Elke dag weer de aansluiting met God. De omgang met Hem in Christus. De gemeenschap met Christus. Om gevoed te worden, brandstof te ontvangen. Ga dagelijks om met God. Zoek dagelijks Zijn Aangezicht.

En daar roept de HEERE ons toe. Tot belijdenis doen, tot belijdeniscatechisatie. Daar roept Hij ieder mens toe. Maar dat onderstreept Hij nog met Zijn verbond en de Heilige Doop. Wij hebben niets te kiezen. Want kijk, vanmorgen maakt God duidelijk aan ons en onze kinderen: "Ik ben uw God". Jij hoort bij Mij. Die als Vader je wil verzorgen, als Zoon verzoenen, als Geest vernieuwen. Maar dat roept van nature verzet op. Ik vind dat niet het mooiste wat er is. Ik wil mijn leven kiezen en verloren gaan. Dat is het bijzondere en aanstootgevend van Gods verbond. We hebben niets te kiezen. Voor we geboren werden gold al dat God zei: jij hoort bij Mij. Ik ben uw, jouw God. Geef je dan aan Mij gewonnen, laat je door Mij zegenen en zaligmaken. Laat Mij Mijn beloften vervullen die Ik je heb gedaan en gegeven. Je hebt het recht niet om je van Mij af te keren. En als je merkt dat die hang wel in

je zit, die hang en drang om je van Mij af te keren: kom dan aan Mijn voeten. Lever je uit aan Mij. ER zijn wel dingen waar ik meer in zie. En ik wil niet mijn zonden laten afnemen. Ik wil leven zoals ik fijn vindt en waar mijn hart naar toetrekt. Ik wil van deze God af.

Hoe lang leef je al zonder je tot deze God te wenden? Bezig om je los te rukken, bezig om Hem te ontlopen? Al 5 jaar, al 10 jaar, al 15 jaar, al 20 jaar, nog langer? Weegt dat niet op je hart, drukt dat niet op je ziel? Hou je dat nog vol? Tot wanneer? Tot wanneer het te laat is? Tot wanneer de tijd voorbij is? Voor eeuwig voorbij?

2 belofte

Om die belijdenis gaat het. Belijdenis van het geloof. Belijdenis vanuit het hart: ik ben des HEEREN, Jakobs God is mijn God, halleluja. Dat is de opdracht, de roeping. Hoe komt het zover? Door een goede opvoeding? Ja die is belangrijk, maar geen garantie. Maar er is meer, God zij dank wel. Er is ook de belofte. Want de belijdenis van vers 4 en 5 is vrucht van de belofte van vers 3. Want Ik zal water gieten op de dorstigen, en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, en Mijn zegen op uw nakomelingen. Ook hier worden de dingen eerst in beeldspraak gezegd en daarna zonder beeldspraak. En in allebei de gevallen wordt het dubbelop gezegd, twee keer. Eerst in beeldspraak: water gieten op de dorstigen en stromen op het droge. En dan zullen de paardebloemen uitspruiten tussen in het gras en de populieren groeien aan de waterbeken. En dan zonder beeldspraak: Mijn Geest en Mijn zegen op uw nageslacht en dan zullen zij zeggen: ik ben des HEEREN en jaloers zijn op Jakob omdat de HEERE zijn God is.

Dus onze nakomelingen, onze kinderen worden vergeleken met droge grond. Zoals grond in Afrika droog kan zijn. Keiharde stukken. Opeengebarsten grond. Scheuren erin. Geen druppel vocht in te vinden, ook als je graaft en graaft. Zo zijn onze nakomelingen en ook wij. Niets te vinden wat naar God vraagt. Geen spoortje. Niets in te vinden van nature wat vreugde in God beleeft. Niets in te vinden van verlangen naar God en Zijn heil. Zo zijn wij, zo zijn onze kinderen. Daar moet je nooit overheen zien. Kijk, zo'n kindje lijkt wel heel lief en schattig. En heel ontvankelijk en onder de indruk van Bijbelse vertellingen. Maar van nature is en blijft het: er zit niets in dat God zoekt, dat nabij Hem wil zijn. Niets. Kurkdroog. Steenhard. Zo'n mens, als u en ik onze kinderen is geneigd God en zijn naaste te haten, onbekwaam tot enig geestelijk goed, in zonde ontvangen en geboren en daarom allerhande ellende, ja de verdoemenis zelf onderworpen. Als je naar je kindje kijkt, en je gelooft dit, dan kun je er niet naar kijken zonder een schreeuw in je hart tot God. Ze lijken nu nog wel vatbaar en ontvankelijk, maar schijn

bedriegt. Ze zullen nooit de HEERE gaan zoeken of liefkrijgen of naar Hem gaan verlangen.

Maar...maar Ik zal water gieten. Ik zal Mijn Geest geven, gieten op uw nageslacht. En we zien hier dat de Heilige Geest vergeleken wordt met water, met stromen. Dus het water van de Heilige Doop ziet ook op de Heilige Geest. God belooft ons en onze kinderen Zijn Heilige Geest. Die als water op het droge is. En wat gebeurt er dan? Water, stromen van regen in de woestijn? Dan gaat er van alles groeien en bloeien. Wat gebeurt er als God Zijn Geest laat stromen over onze nakomelingen? Dan gaan zij de HEERE zoeken, Hem liefhebben, Hem kennen en dienen. En dat belooft God. En dat heeft Hij verzegeld aan onze kinderen vanmorgen. Dus de belofte is eerst. De belofte voor ons en onze kinderen, onbekeerd nog, zonder spoortje geestelijk leven. Maar God belooft geestelijk doden de Heilige Geest. Eerst Zijn belofte. En die belofte wordt verzegeld en onderstreept door het water van de Doop. En zo zorgt God dat zondaren Hem gaan zoeken, kennen en dienen. Dat zondaren belijdenis kunnen gaan doen met heel hun hart. Belofte van de Geest, werk van de Geest, geloven en God kennen. Zo is de orde. De Heilige Doop verzegeld die belofte van God, Die overal aan voorafgaat, die aan mijn zoeken en kennen en dienen voorafgaat. Want anders zou het nooit tot een zoeken en kennen en dienen komen.

Vanuit Zijn belofte. En waarom geeft God die belofte? Wanneer? Dat maakt het nog wonderlijker. Als we hoofdstuk 43 lezen zoals we deden, dan horen we daar Gods aanklacht tegen Zijn volk. Hem verlaten, afgoden gediend. Gods oordeel dat Hij het zal verbannen en van Zich zal stoten. Het oordeel komt, de ballingschap voor Israel. En dan komt daarin ineens die belofte: Maar nu, Ik zal water gieten en Mijn Geest gieten. Waar komt dat vandaan? Niet van beneden, niet vanuit het volk en hun aandrang en hun verdienste. God geeft Zijn belofte niet, niet pas, als wij erom smeken en als wij enige verdienste hebben en een goed verleden. God geeft Zijn belofte, waarvandaan? Die komt van Boven. Vanuit Christus, gezeten aan Gods rechterhand. Christus heeft de Heilige geest verworven. Zijn verdienste van Zijn volbrachte werk. Zijn smeken dat Hij loon zou krijgen op Zijn arbeid. Daar komt de belofte vandaan. Van boven, vanuit Christus, gekruisigd maar nu verhoogd.

Wat een Evangelie! Zo is de belofte het handgreep aan het vat. Je hebt een vat met een deksel erop. In dat vat zit water. Maar dat deksel zit erop. Hermetisch afgesloten, potdicht. Je krabt je nagels eraan open maar het lukt niet. Je krijgt het deksel er niet af. En je gaat sterven van dorst en watergebrek. Behalve wanneer er een handgreep aan het deksel zit, dan trek je het er zo af en water stroomt.

Het vat van Gods heil, van Zijn Geest heeft een deksel. Van onze schuld en zonde. En ik krijg er dat niet af. Want ik verdien het niet. Ik heb zoveel zonde, ik heb zolang eraan voorbij geleefd. Het is niet voor jou, het kan niet voor jou en ik moet zeggen: dat zou verdiend zijn en daar heeft God alle recht en reden toe. Maar...er zit een handgreep aan het deksel. De handgreep van Gods belofte in Jezus Christus. Door Hem verdiend en verworven en begeerd en ontvangen. Ik zal..... En dat mag ik vastgrijpen. En dan schiet het deksel los en stromen vloeien op het droge. En ik ga zoeken en kennen. Ik krijg de HEERE lief. Zoals de Dordtse Leerregels dat zeiden: de Geest opent dat gesloten is, Hij vermurwt wat hard is, maakt gewillig wat onwillig is zodat de mens zich gaat bekeren en geloven. Zo doet de HEERE dat. Weet u daarvan? Puur te danken aan Hem. Zijn belofte. Zijn Christus, Zijn Geest. Dat ik Hem nu kennen en dienen mag. Te danken aan God, Zijn belofte, Zijn Geest. Gewerkt door de Geest, geschonken in de belofte, verdiend door Christus.

En je hebt het je leven lang nodig. Want ik ben van nature zo droog. Ik schaam me zo makkelijk en vanzelf. Ik durf niet op te vallen. Ik schuil zo graag weg als een groene grasspriet. Ik zie niets in het leven met de HEERE, ik beleef er zo weinig vreugde aan. Ik kom er hoe langer hoe meer achter: uit mij geen vrucht. Maar daar is Zijn belofte: Ik zal..... en zij zullen. Dagelijks mijn enige houvast, dagelijks mijn enige hoop en verwachting.

Vanmorgen hebben we het mogen zien: Ik zal Mijn Geest op uw nakomelingen gieten. Wat ontvangen ouders, wat ontvangt de gemeente een pleitgrond voor de kinderen die onder ons geboren worden. HEERE, Uw belofte geldt ook dit kind, dat nu nog zo lief in de wieg ligt. Maar ook als het straks misschien overal tegenin wil gaan. En ook als het gemeente en geloof vaarwel heeft gezegd. O HEERE, maak uw belofte waar. O HEERE, geef Uw Heilige Geest opdat zij u gaan zoeken en kennen. Terugkeren tot de God van hun doop en van hun leven.

Let op de structuur van onze tekst: Ik zal en dan zullen zij. Niet andersom: zij zullen en dan zal Ik. Als zij zullen kiezen, zullen zoeken, zullen geloven en belijden dan zal Ik. Hopeloos. Uitzichtloos. Maar: Ik zal en dan zullen zij...

En letten we op dat woordje gieten. Stromen. Dat doet denken aan een regenbui. En als het dan regent in het Midden Oosten, dan regent het ook echt, komt het met bakken uit de lucht, regent dat het giet. Stroomt. Dat doet God. Dat deed Hij na de ballingschap ten tijde van Ezra en Nehemia, toen heel het volk een verbond met de HEERE sloot. Dat deed Hij op de Pinksterdag toen 3000 op één preek zich

bekeerden en daarna duizenden per dag, Joden en niet Joden. Gieten, stromen, dan wordt heel het land nat, heel het grasveld overspoeld. Niet hier eentje en daar eentje en de meesten niet. Hier en daar een enkeling. Nee, laten we bidden om wat God belooft: stromen, gieten. Hele gezinnen, hele nageslachten, hele generaties. Zonder uitzondering.

Amen